

Danes meni — jutri tebi.



Rožičeva Franica je bila pridna za delo. Rada je ubogala, rada je molila, rada se je učila. Poredna pa je bila tudi. Svoji starejši sestri Anici je kaj rada ponagajala. Časih so se ji smejali, ko je napravila kako nedolžno šalo. Časih pa je morala tudi brez kosila na delo, ko se je šali pridružila nagajivost in porednost.

* * *

Anica je nastiljala živino. Nesla je vže nekaterikrat poln koš mahú v hlev. Naposled naloži še poln koš detelje za pokladanje. Predno pa ga odnese, gre še poprej popravljat pod živino.

Franica ji je pomagala nositi deteljo izpod strešja. Ko čaka Anice, da ji pomaga zadeti, in sedi na stopnicah, šine ji hitro poredna misel v glavico. Ustnice se ji nategnejo na smeh, robec potegne na čelo, z roko pogladi lice in smuk bila je v veži.

V veži je stala tehtnica. Hitro pograbi Franica največjo utež, nese jo pohujeno v senico, da je Anica ne zapazi, in vrže utež v koš, z deteljo nabasan, da se je koš kar zamajal. Poredno pogleda proti hlevu in smuk — še enkrat v vežo. Vse uteži je pobrala in znosila v koš. Na tihem pa se je smejala in mislila: To bode stokanje, kadar Anica zadene koš na ramenih.

Hitro spremeni Franica svoj obraz. Začne se grenko in grdó držati, kakor bi ji kure malico snele, modro stopi proti hlevu in nevoljno zakliče skozi hlevna vrata:

— Kaj misliš, da te bom čakala sedem laških let? Jaz grem po vodo.

— Pojdi, kamor hočeš, odvrne Anica in prisloni k zidu vile, s katerimi je steljo popravljala pod živino.

Franica je že odšla s škafo po vodo.

Anica stopi iz hleva in govori sama sebi: „Misli, da brez nje ne morem zadeti tega koška!“

Kmalu zagradi za koš, da ga vzdigne in nese v hlev. — „Ojoj! to je pa teško, kakor da bi kamen vzdigovala. — Nisem mislila, da je detelja tako teška. Ko bi bila ravnokar z njive vzeta, ne rekla bi nič, a tako suha, kakor je, in tako teška, to je pa vender čudno.“ Tako je modrovala Anica in poskušala vzdigovati. Toda ni šlo. Že gleda krog sebe, da bi ji kdo pomagal zadeti. Na tihem si je mislila: „Franica je vže prav imela.“

Kar se vrne Franica s škafo vode na glavi. Poredno se nasmeje Anici in kliče ji od daleč: „No, to si za nič! Še takega koška sama ne vzdigneš.“

Anica pa se drži grdo in vže je mislila reči Franici, da ji pomaga, ko bi se Franica ne bila iz nje norčevala.

Ko Franica izgine v vežo, začne Anica deteljo iz koša metati, češ: „bom pa dvakrat nesla.“

Toda Franica je to opazila pri vežinih dverih in zakliče ji, gredoč proti nji: „Počakaj, da ti pomagam!“

Ko se Anica spet uprè s hrbtom v koš, da bi vzdignila, Franica hitro dvigne največjo utež iz koša in položi skrivaj za stopnice. A ni še šlo. — Daj

še enkrat, oglasi se Franica in spet dvigne utež iz koša. Nekoliko ste vzdignili, a ni še šlo.

Tretjič pa je šlo, dasi je ostalo nekaj malih utežij še v koši, ker jih Franica ni mogla tako hitro poiskati v koši in dvigniti.

Komaj je prinesla Anica koš v hlev. Vrgla je sebe in koš na tla. Franica pa se je poredno smejala gredoč za njo.

Ko pa Anica koš povezne — glej! zvalé se tudi uteži po detelji.

Franica se zasmeje na glas in zavpije: „Kaj pa to nosiš v koši?“

A predno je znosila Anica svojo jezico nad njo, Franice že ni bilo v hlevu.

* * *

Obe bi bili radi povedali materi: Anica, da bi zatožila Franico, Franica, da bi pokazala svojo pretkanost. Vender nobena ni tega storila: bali ste se, da bi ne bili opoldne brez kosila. Pa Anica se je hotela maščevati nad Franico.

Drugi dan popoldne ste šli z vozičkom v polje proso plet. Pleli ste že dobro uro. Solnce je dobro pripekalo. Pleli ste vsaka od drugega konca in skušali ste se, katera bode prej na sredi. Franica je bila dokaj mlajša in seveda ni bila kos sestrici, da si Anica tega ni hotela pokazati in je rajše bolj na široko in temeljito plela, le da je Franica prej bila na sredi. Vedela je tudi, da bode sestrice opešala, ker se preveč žene.

Čez dobro uro nakrat ni bilo Franice več videti iz prosa. Anici se je zdelo, da je Franica zaspala v razorji. Ko pa pripleve do konca razora, zagleda sestrico na vozičku, na katerem je bilo vže nekaj plevela naloženega. Spala je Franica. Vročina jo je bila premagala.

Anici pa se je to hudo dobro zdelo. Najrajše bi bila samega veselja ploskala z rokama, ko bi se ne bila bala, da se Franica vzbudi. Premišljuje, kaj bi naredila in kako bi se zmaščevala nad sestro. Takoj ji je prišla na misel včerajšnja Franična porednost,

— Aha, izdihne skoro na glas, vzame konopec za povezavanje voza in urno priveže z njim Franico na voziček. Nogi ste ji viseli z voza doli, tako da je le polovico voza zalegla. Ko jo tako poveže z vidnim zadovoljstvom, ne da bi Franica kaj občutila, hitro nanese še ostali plevel na kup, strese ga in naloži na zadnji konec vozička. Ko se ji tako vse posreči, začne tudi še na sestro plevela nalagati. Takrat pa se vzbudi Franica.

Oh, to je bilo prošnjâ in joka! V začetku se je še smejala. Ko pa vidi Anico, da resno misli jo tudi domov tako peljati, spustila se je Franica v jok, hotela je z rokama raztrgati konopec sè sebe, a ni se dalo — tudi roke so bile pod konopcem.

— Ha, ha, ha! smejala se je Anica vso pot. Ko pa je Franica videla, da ne pomaga ne prošnja ne jok, začela se je tudi ona smejati in celó norčevati iz Anice, češ, peljati me móraš domov!

Anica pa je Franici pravila vso pot: „Danes meni — jutri tebi,“ učili smo se v šoli. Ali bodeš še kdaj tako meni nagajala?

— Nikoli več, samo odveži me, da naju doma ne bodo videli.

— Poprej ne, da pripeljem na vrt.

Toda materino skrbno srce in bistro oko je vse to zapazilo in slišalo. Stali so mati za kozolcem in gledali, ker deklet tako dolgo ni bilo in past se je mudilo.

Mati stopijo izza kozolca, Anica popusti voziček in steče naprej, Franico pa so mati odvezali, da je peljala voziček s plevelom domov — —

Večerje tisti večer ni dobila ne Anica ne Franica.

P. B—c.



Semena za rajski vrt.

5. Kdo vé?

Kdo vé, kdo vé, pod katero streho
Zatisnil zadnjič bom oči —
Kje duša se mi v smrtnem bôji
Telesnih oprostí vezi?
O kólikrat bi tjà pohítel,
V bodočnost svojo tam bi zrl
In mólil bi iz duše vroče,
Da enkrat srečno bi umrl.

Kdo vé, kdo vé, pod katero rušnjo
Razpade truplo tó mi v prah —
Kje mojemu li križu samši
Podstav kamnit bo dičil mah?
O kólikrat bi tjà pohítel,
V bodočnost svojo tam bi zrl
In mólil bi iz duše vroče,
Da enkrat srečno bi umrl.

Kdo vé, kdo vé, pod katerim nébom
Vstajenja mi zasíne žar —
Kje s truplom spet se duh mi snide,
Da več ne loči se nikdar?
O kólikrat bi tjà pohítel,
V bodočnost svojo tam bi zrl
In mólil bi iz duše vroče,
Da enkrat srečno bi umrl.

← Jos. Volc.

6. Naša volja.

Sama ob sebi ne pride nobena stvar naprej; vsaka potrebuje neke moči, neke sile, da se premakne in dalje pomika. Enako je pri človeku. Za vsako dejanje potrebuje neke moči. Osobito za dušni napredek, za

lepšanje srca potrebuje stalnih sil, da more dospeti do sreče časne in večne. — Katera pa je ta moč? Naj primerim z železničnim vlakom. Naše misli so, rekel bi, drva, domišljija nam jih poišče, um jih sklada v pravi red, zanetijo pa jih naše želje; volja pa je slična razgretemu soparu, ki stroju daje gibalno moč. Po mislih in željah se vzbudi naša volja; in čim krepkejše so misli in želje, tem krepkejša je volja. Volja, — krepka, junaška volja je tista moč, ki vodi človeka do dejanj, do napredka, do sreče. Torej po krasnih mislih in blagih željah voljo vzbujati, z božjo pomočjo krepiti in v pravo stran nagibati, bodi naloga našega življenja. Zato lahko zapišem kar na kratko: Srečen bodeš časno in večno, **ako hočeš!**

7. Čas je denar.

„Koliko si star?“ „„Dvanajst let!““ — „Ali si že kdaj štel, koliko minut je preteklo od tvojega rojstva? To je velikansko število: 6,220.800!“

Vsaka izmed teh minut je prišla pred Boga. Bog je vse presodil in pretehtal, imajo li pravo vrednost in pravo težo. Kakor ima vsak denar podobo vladarjevo, ima tudi vsaka minuta utisnjeno podobo, kakoršno ji je dal tvoj namen. Minute, katere si daroval Bogu, imajo božjo podobo, in le take imajo veljavo v večnosti, vse druge so pred Bogom kakor slab ali ponarejen denar.

